

અસ્વીકરણ: સ્થાનિક ભાષામાં અનુવાદિત આ ચુકાદા/હુકમનો હેતુ પક્ષકારોને તેમની ભાષામાં જાણકારી ઉપલબ્ધ કરાવવા માત્રનો છે અને તેનો અન્યથા ઉપયોગ થઈ શકશે નહિ. અન્ય તમામ વ્યવહારિક તેમજ સરકારી ઉદ્દેશો માટે મૂળ અંગ્રેજી ચુકાદો/હુકમ જ પ્રમાણિત અને માન્ય રહેશે.

DISCLAIMER: The translated judgment in vernacular language is meant for the restricted use of the litigant to understand it in his/ her language and may not be used for any other purpose. For all practical and official purposes, the English version of the judgment shall be authentic and shall hold the field for the purpose of execution and implementation.

=====

અનવર ચંદ સાબ નાનાડીકર

વીરુધ્ધ

કર્ણાટક રાજ્ય

સપ્ટેમ્બર ૧૭, ૨૦૦૩

[માનનીય ન્યાયમૂર્તિ શ્રી દોરાઈસ્વામી રાજુ

અને

માનનીય ન્યાયમૂર્તિ શ્રી અરિજીત પાસાયત]

દંડ સંહિતા, ૧૮૬૦:કલમ ૪૦૫ અને ૪૦૮.

જાહેર સેવક દ્વારા ગુનાહિત વિશ્વાસઘાત- ના ઘટકો - આરોપી ન્યાયિક મેજિસ્ટ્રેટની અદાલતમાં મિલકતના કારકુન હતો કે જેણે કથિત રીતે અદાલતની મિલકતોનો દુર્વિનયોગ કર્યો અને તેને ચાર વ્યક્તિઓને વેચી દીધો-ટ્રાયલ કોર્ટે

આરોપીઓને નિર્દોષ જાહેર કર્યા કારણ કે સોંપણી અને ગેરરીતિ અંગેના પુરાવા સંતોષકારક ન હતા-પરંતુ ઉચ્ચ અદાલતે આરોપીને દોષિત ઠેરવ્યો: નો સુધારો ઠરાવ્યુ : કલમ-૪૦૯ હેઠળ દોષિત ઠેરવવા માટે બે ઘટકો સાબિત કરવા આવશ્યક છે., (i) આરોપીને મિલકત સોંપવામાં આવી હતી અને (ii) આરોપીએ તેનો દુરુપયોગ કર્યો હતો અથવા તેને સોંપનાર વ્યક્તિઓને નુકસાન પહોંચાડવા માટે તેને પોતાના ઉપયોગમાં રૂપાંતરિત કર્યો હતો-તાત્કાલિક કેસમાં, અદાલતની મિલકત પર આરોપીની કસ્ટડી તેમજ અધિકારક્ષેત્ર હતું જેનો તેણે દુર્વિનયોગ કર્યો હતો-જેથી દોષિતતાને સમર્થન આપવામાં આવ્યું હતું.

શબ્દો અને વાક્યો:

"ગુનાહીત વિશ્વાસભંગ "-નો અર્થ-ઈડ સંહિતા, ૧૮૬૦ ની કલમ ૪૦૫ ના સંદર્ભમાં.

ફરિયાદી પક્ષના જણાવ્યા અનુસાર, અપીલકર્તા, જે ન્યાયિક મેજિસ્ટ્રેટની અદાલતમાં મિલકત કારકુન હતા, તેમણે અદાલતની કેટલીક મિલકતોનો દુર્વિનયોગ કર્યો અને તેને ચાર વ્યક્તિઓને વેચી દીધી. ફરિયાદી પક્ષનો વધુમાં કેસ એવો હતો કે પ્રશ્નમાં રહેલી મિલકતો અપીલકર્તાના અધિકારક્ષેત્ર હેઠળ હતી.

અપીલકર્તા-આરોપી પર દંડ સંહિતા, ૧૮૬૦ની કલમ ૪૦૯ હેઠળ ગુનાનો આરોપ મૂકવામાં આવ્યો હતો.ટ્રાયલ કોર્ટે તેને નિર્દોષ જાહેર કર્યો હતો.જોકે, હાઈકોર્ટે અપીલકર્તાને દોષિત ઠેરવ્યો હતો.આથી આ અપીલ કરવામાં આવી છે.

કોર્ટે અપીલ નામંજૂર કરી :

ઠરાવ્યુ કે :૧. આઈ. પી. સી. ની કલમ ૪૦૫ હેઠળ આરોપોને ઘરે લાવવા માટેની મૂળભૂત જરૂરિયાત એ છે કે સંયુક્ત રીતે સાબિત કરવાની જરૂરિયાતો (i) સોંપણી અને (ii) શું આરોપી અપ્રમાણિક હેતુથી પ્રેરિત હતો કે નહીં તેનો દુર્વિનીયોગ કર્યો હતો અથવા તેને સોંપનાર વ્યક્તિઓને નુકસાન પહોંચાડવા માટે તેના પોતાના ઉપયોગમાં રૂપાંતરિત કર્યો હતો.ઈરાદાનો સીધો પુરાવો ન હોવાથી, અમુક વ્યાપક પરીક્ષણોની કલ્પના કરવામાં આવી છે જે સામાન્ય રીતે તે નક્કી કરવા માટે ઉપયોગી માર્ગદર્શન પૂરું પાડશે કે કોઈ ચોક્કસ કેસમાં આરોપી પાસે ગુના માટે ગુનાહિત ઈરાદો છે કે કેમ.(૮૭૮-જી-એચ)

૨. પુરાવા સ્પષ્ટપણે દર્શાવે છે કે આરોપી મિલકત કારકુન તરીકે કામ કરતો હતો અને તેની પાસે અદાલતોની મિલકતો પર કબજો તેમજ અધિકારક્ષેત્ર હતું, જેની સાથે વર્તમાન કેસ સંબંધિત છે તેમાં તે વસ્તુઓનો સમાવેશ થાય છે .(૮૭૯-એ-બી)

૩. હાલના કિસ્સામાં સ્થિતિ સંપૂર્ણપણે અલગ છે.કોઈ ખુલાસો કરવામામ્ આવ્યો નથી. , ઘણું ઓછું બુદ્ધિગમ્ય આપવામાં આવ્યું છે.તેથી, ઉચ્ચ અદાલતનો નિર્દોષ જાહેર કરવાના આદેશને રદ કરવાનો હુકમ સાચો છે. .
(૮૮૦-એફ-જી)

રવીન્દ્ર કુમાર વિરુદ્ધ ઓરિસ્સા રાજ્ય, એ. આઈ. આર. (૧૯૭૭) એસ. સી. ૧૭૦, લાગુ પડતો નથી.જયકૃષ્ણદાસ મનોહરદાસ દેસાઈ વિરુદ્ધ બોમ્બે રાજ્ય, AIR (૧૯૬૦) SC ૮૮૯, નો ઉલ્લેખ કરવામાં આવ્યો છે.

ક્રિમિનલ એપેલેટ જ્યુરિસડિક્શન: (ફોજદારી અપીલીય હકૂમત)

ફોજદારી અપીલ નંબર ૧૭૧૨/૧૯૯૬.

સી. આર. એલ. એ. નંબર ૭૩૮/૧૯૮૯ માં કર્ણાટકા હાઈકોર્ટના ૨૩.૧૧.૯૫ ના ચુકાદા અને આદેશમાંથી.

અપીલકર્તા વતી કે. બી. સિંહા, જી. વી. ચંદ્રશેખર અને પી. પી. સિંઘ.

સામાવાળા વતી સંજય આર. હેગડે.

કોર્ટનો ચુકાદો આના દ્વારા આપવામાં આવ્યો હતો

અરિજીત પાસાયત, ન્યાયમૂર્તિ:

કાયદાની અદાલતને ન્યાયના મંદિર તરીકે વર્ણવવામાં આવે છે.તાર્કિક રીતે, પીઠાસીન અધિકારી "પુજારી" છે અને સભ્યો કર્મચારીઓ "સેવક" છે, તેથી, જ્યારે "સેવક" પર મંદિરના ભંડોળની ગેરરીતિ કરવાનો આરોપ મૂકવામાં આવે છે ત્યારે તે ગંભીર ચિંતાનો વિષય છે.

અપીલકર્તા જે ન્યાયિક મેજિસ્ટ્રેટ, પ્રથમ વર્ગ, ચિકોડીની અદાલતમાં મિલકત કારકુન હતા, તેમણે કથિત રીતે અદાલતની મિલકતોનો દુર્વિનિયોગ કર્યો હતો અને તે અન્ય ચાર વ્યક્તિઓને વેચી દીધા હતા જેમને ટ્રાયલ કોર્ટ દ્વારા વર્તમાન અપીલકર્તા સાથે નિર્દોષ જાહેર કરવામાં આવ્યા હતા.જ્યારે અપીલકર્તા પર ભારતીય દંડ સંહિતા, ૧૮૬૦ (ટૂંકમાં 'આઈ. પી. સી.') ની કલમ ૪૦૯ હેઠળ દંડનીય ગુના માટે આરોપ મૂકવામાં આવ્યો હતો, ત્યારે બાકીના ચાર પર આઈ. પી. સી. ની કલમ ૪૧૧ હેઠળ દંડનીય ગુના માટે આરોપ મૂકવામાં આવ્યો હતો. ફરિયાદી પક્ષે આક્ષેપ કર્યો હતો કે જ્યારે સંબંધિત મિલકતો અપીલકર્તાના અધિકારક્ષેત્ર હેઠળ હતી, ત્યારે ૨.૩.૧૯૭૯ થી ૬.૬.૧૯૮૫ ના સમયગાળા દરમિયાન તેણે તે આરોપી નં.૨ થી ૫ ને વેચી દીધી હતી. તે રીતે આરોપ મુજબ ગુનો કર્યો.આરોપ નક્કી થયા પછી તમામ પાંચ વ્યક્તિઓએ પ્રિન્સિપલ સિવિલ જજ અને જ્યુડિશિયલ મેજિસ્ટ્રેટ, ફર્સ્ટ ક્લાસ, ચિકોડી સમક્ષ કાર્યવાહીનો સામનો કર્યો હતો, જેમને તા. ૪ જુલાઈ, ૧૯૮૯ના ચુકાદા દ્વારા જણાવ્યું હતું કે તમામ આરોપી વ્યક્તિઓ ફેરફારો માટે દોષિત નથી. તેમણે,

અન્ય બાબતોની સાથે, અવલોકન કર્યું હતું કે સોંપણી અને ગેરરીતિ અંગેના પુરાવા સંતોષકારક ન હતા.

કર્ણાટક રાજ્યએ વિવાદાસ્પદ ચુકાદા સામે કર્ણાટક હાઈકોર્ટ અને ડિવિઝન બેંચ સમક્ષ અપીલ કરી હતી કે જેમાં નિર્દોષ જાહેર કરાયેલા અન્ય ચાર આરોપીઓના કેસમાં કોઈ દખલગીરીની માંગ કરવામાં આવી ન હતી. જ્યાં સુધી વર્તમાન અપીલકર્તાની વાત છે, એવું માનવામાં આવ્યું હતું કે આરોપો રેકૉર્ડ પરના પુરાવા દ્વારા સ્થાપિત કરવામાં આવ્યા હતા. અપીલ અનિર્ણિત હતી તે દરમિયાન કોર્ટને લાગ્યું કે કેટલાક પાસાઓ છે જે ધ્યાને લેવા જરૂરી છે, અને તેથી, ક્રિમિનલ પ્રોસિજર કોડ, ૧૯૭૩ ની કલમ ૩૯૧ હેઠળ સત્તાનો ઉપયોગ કરીને (ટૂંકમાં 'કોડ') ટ્રાયલ કોર્ટને અમુક સામગ્રીને રેકૉર્ડ પર લાવવાનો નિર્દેશ આપ્યો. ટ્રાયલ કોર્ટે દ્વારા તેમ કરવામાં આવ્યું હતું. તે પછી વિવાદિત ચુકાદા દ્વારા, ઉચ્ચ અદાલતે અપીલકર્તાને આઈ. પી. સી. ની કલમ ૪૦૯ હેઠળ ગુનો કરવા બદલ દોષિત ઠેરવ્યો અને તેને એક વર્ષની જેલની સજા ફટકારી.

અપીલના સમર્થનમાં, અપીલકર્તાના વિદ્વાન વકીલે રજૂઆત કરી હતી કે પુરાવા અવિશ્વસનીય છે અને ટ્રાયલ કોર્ટ અને હાઈકોર્ટ બંનેએ પુરાવાના મોટા ભાગ પર આધાર રાખ્યો નથી. વધુમાં કલમ ૪૦૯ હેઠળ આરોપ મૂકવા માટે જરૂરી ઘટકો હાજર ન હતા. રવીન્દ્ર કુમાર ડે વિરુદ્ધ ઓરિસ્સા રાજ્ય, એ. આઈ. આર.

(૧૯૭૭) એસ. સી. ૧૭૦ કેસમાં આ અદાલતના નિર્ણય પર અપીલકર્તા દ્વારા મજબૂત ભરોસો મૂકવામાં આવ્યો હતો, જેમાં દલીલ કરવામાં આવી હતી કે હાઈકોર્ટનો ચુકાદો ટકવાપાત્ર નથી. એવી રજૂઆત કરવામાં આવી હતી કે આરોપી દ્વારા માત્ર હિસાબી પુસ્તકોમાં એન્ટ્રીઓ કરવામાં આવી હતી અને તે બતાવવા માટે તેનાથી આગળ કંઈ નહોતું કે આરોપી મિલકત કારકુન તરીકે કામ કરતો હતો. વધુમાં, એવી રજૂઆત કરવામાં આવી હતી કે રવીન્દ્ર કુમાર ડેના કેસમાં આ અદાલતે નોંધ્યું છે તેમ (ઉપરોક્ત) અન્ય કંઈપણ વિના માત્ર સોંપણી આઈપીસીની કલમ ૪૦૯ હેઠળ આરોપો સ્થાપિત કરી શકતી નથી.

આઈ. પી. સી. ની કલમ ૪૦૯ જાહેર સેવક અથવા બેન્કર, વેપારી અથવા એજન્ટ દ્વારા વિશ્વાસના ગુનાહિત ભંગ સાથે સંબંધિત છે. ઉપરોક્ત જોગવાઈને લાગુ કરવા માટે, સોંપણી સાબિત કરવી પડશે. કલમ ૪૦૯ હેઠળ દોષિત ઠેરવવા માટે, બે ઘટકો સાબિત કરવાના છે. તેઓ છે:

(૧) આરોપી, જાહેર સેવક અથવા બેન્કર અથવા એજન્ટને એવી મિલકત સોંપવામાં આવી હતી કે જેના માટે તે જવાબદાર હોય; અને

(૨) આરોપીએ ગુનાહિત વિશ્વાસઘાત કર્યો છે.

આઈ. પી. સી. ની કલમ ૪૦૫ માં ગુનાહિત વિશ્વાસ ભંગની જોગવાઈ કરવામાં આવી છે. કલમ ૪૦૬ મૂળભૂત રીતે વ્યક્તિઓની શ્રેણી દ્વારા ગુનાહિત વિશ્વાસ ભંગ દર્શાવે છે. છે. ગુનાહિતવિશ્વાસ ભંગના ગુનાના ઘટકો આ પ્રમાણે છે: _

(૧) કોઈ પણ વ્યક્તિને મિલકત અથવા મિલકત પર કોઈ આધિપત્ય સોંપવું.

(૨) જે વ્યક્તિને સોંપવામાં આવી હોય (એ) અપ્રમાણિક રીતે તે મિલકતનો દુરુપયોગ કરવો અથવા તેના પોતાના ઉપયોગમાં રૂપાંતર કરવું; અથવા (બી) અપ્રમાણિક રીતે તે સંપત્તિનો ઉપયોગ કરવો અથવા તેનો નિકાલ કરવો અથવા ઉદ્ધંધન કરવા માટે અન્ય કોઈ વ્યક્તિને જાણીજોઈને પીડા આપવી –

(i) આવા ટ્રસ્ટનું વિસર્જન કરવાની રીત નિર્ધારિત કરતી કાયદાની કોઈપણ દિશા; અથવા

((૨) ટ્રસ્ટના નિર્વહનને સ્પર્શતા કોઈપણ કાનૂની કરારનો.

કલમ ૪૦૫ હેઠળ આરોપોને ઘરે લાવવા માટેની મૂળભૂત જરૂરિયાત સંયુક્ત રીતે સાબિત કરવાની જરૂરિયાતો છે (૧) સોંપણી અને (૨) શું આરોપી અપ્રમાણિક

હેતુથી પ્રેરિત હતો કે નહીં તેનો દુરુપયોગ કર્યો હતો અથવા તેને સોંપનાર વ્યક્તિઓને નુકસાન પહોંચાડવા માટે તેના પોતાના ઉપયોગમાં રૂપાંતરિત કર્યો હતો. ઇરાદાનો પ્રશ્ન સીધો પુરાવો ન હોવાથી, અમુક વ્યાપક પરીક્ષણોની કલ્પના કરવામાં આવી છે જે સામાન્ય રીતે તે નક્કી કરવા માટે ઉપયોગી માર્ગદર્શન પૂરું પાડશે કે કોઈ ચોક્કસ કેસમાં આરોપી પાસે ગુના માટે ગુનાહીત ઇરાદો છે કે કેમ.

જવાબમાં, કર્ણાટક રાજ્યના વિદ્વાન વકીલે રજૂઆત કરી છે કે ઉચ્ચ અદાલતે રેકૉર્ડ પરના પુરાવાઓનું વિશ્લેષણ કરીને ટ્રાયલ કોર્ટ દ્વારા લેવામાં આવેલા તારણોમાં ભૂલોની નોંધ લીધી છે અને તેથી, આરોપીને યોગ્ય રીતે દોષિત ઠેરવ્યા છે. ફરીયાદ પક્ષના સાક્ષી નં.૫ તરીકે તપાસવામાં આવેલ છે તેઓ જણાવે છે કે આરોપી મિલકત કારકુન તરીકે કામ કરતો હતો અને તેની પાસે અદાલતોની મિલકતો પર કબજો તેમજ અધિકારક્ષેત્ર હતું જેમાં વર્તમાન કેસ સાથે સંબંધિત વસ્તુઓનો સમાવેશ થાય છે. ઉચ્ચ અદાલતે પણ આવા જ વલણને ધ્યાનમાં લીધું છે. એવું નોંધવામાં આવ્યું હતું કે અપીલકર્તા તા.૨.૩.૧૯૭૯ થી તા.૬.૬.૧૯૮૫ સુધી મિલકત કારકુન તરીકે કામ કરતો હતો અને તેને અદાલતોની મિલકતો સોંપવામાં આવી હતી અને તેના પર આર્ટિકલ ૧ થી ૨૩ સહિત અધિકારક્ષેત્ર હતું તે દર્શાવવા માટે નક્કર અને વિશ્વસનીય પુરાવા રજૂ કરવામાં આવ્યા હતા.

તે અપીલકર્તા નો બચાવ હતો કે તેણે તા.૨.૨.૧૯૮૦ પછી મિલકત કારકુન તરીકે કામ કર્યું ન હતું.સદર બચાવને ફરીયાદ પક્ષના સાક્ષી નં.૧ ને ધ્યાને લઈને સાચી રીતે નકારવામાં આવ્યો હતો.ઉચ્ચ અદાલતે નોંધ્યું હતું કે મિલકતોની નોંધણી રજીસ્ટર આંક -૧ થી રજુ છે. ' ' હતી.તા.૧૦.૧.૧૯૮૦ પર અપીલકર્તા રજા મુસાફરીની છૂટ મેળવવા માટે ૨૫ દિવસની કે જે તા ૪.૨.૧૯૮૦ થી તા.૨૮.૨.૧૯૮૦ માટે પરિવર્તિત રજા પર હતું. .સંબંધિત કાર્યાલયના આદેશમાં અપીલકર્તાને અદાલતના મિલકત ખંડમાં મિલકતોનો હવાલો સાક્ષી હારુગોનને સોંપવાનો કોઈ નિર્દેશ આપવામાં આવ્યો ન હતો. જ્યારે અપીલકર્તાએ સ્વીકાર્યું કે તે તા.૪.૨.૧૯૮૦ થી તા.૨૮.૨.૧૯૮૦ પર રજા પર ગયો હતો અને હાઈકોર્ટ દ્વારા યોગ્ય રીતે ધારવામાં આવ્યું હતું કે રજા પરથી પરત ફર્યા પછી આરોપીએ હોદ્દો સંભાળ્યો ન હતો તે દર્શાવવા માટે કોઈ સામગ્રી નથી, ત્યારે આ અરજી સ્પષ્ટ રીતે અસમર્થનીય છે કારણ કે રજા પરથી પાછા ફર્યા પછી સામાન્ય રીતે અપીલકર્તાએ મિલકત કારકુન તરીકે કાર્યભાર સંભાળ્યો હોવાનું માનવામાં આવે છે.તે સિવાય, તે બતાવવા માટે પૂરતી સામગ્રી હતી કે માત્ર આરોપી જ ભુતકાળથી મિલકત રજીસ્ટર આંક-૧ ની જાળવણી કરી રહ્યો હતો. ત્યારબાદ પણ ૬.૬.૧૯૮૫ સુધી નોંધણી કરેલ છે. કરાવે છે અને જ્યારે જરૂર પડે ત્યારે કોર્ટ એમ. ઓ. એસ. સમક્ષ રજૂ કરશે .

મુખ્ય પ્રશ્ન એ છે કે રેકૉર્ડ પરના પુરાવાને ધ્યાનમાં રાખીને ઉચ્ચ ન્યાયાલયનું વિશ્લેષણ ટકવાપાત્ર છે કે કેમ.અમે શોધી કાઢ્યું છે કે ફરિયાદી પક્ષ દ્વારા હકીકતલક્ષી પાસાઓ પર પ્રકાશ પાડવામાં આવ્યો છે જે દર્શાવે છે કે આરોપી દોષિત હતો. રવીન્દ્રના કેસમાં (સુપ્રિમ) નિર્ણયથી આરોપી-અપીલકર્તાને કોઈ મદદ મળતી નથી કારણ કે તે કેસમાં સોંપણી પોતે સંપૂર્ણ રીતે સ્થાપિત ન હતી તે હકીકત સિવાય કોઈ ગુનાહીત ઇરાદો દર્શાવવા માટે કોઈ સામગ્રી નહોતી.આ આરોપો આરોપીઓના ધ્યાન પર લાવવામાં આવ્યા ન હતા.વધુમાં, પ્રસ્તુત કરેલા તેમના સ્પષ્ટીકરણની બિલકુલ ચકાસણી કરવામાં આવી ન હતી.વર્તમાન કેસમાં વાસ્તવિક સ્થિતિ અલગ હોવાથી, સદર કેસના નિર્ણયમાં જે તારણો પર પહોંચ્યા છે તેની વર્તમાન કેસની વાત છે ત્યાં સુધી કોઈ અસર થતી નથી, કારણ કે આક્ષેપો સંપૂર્ણપણે સ્થાપિત થઈ ગયા છે.પીડબ્લ્યુ ૧,૮ અને ૧૦ ના પુરાવા નિર્ણાયક રીતે સ્થાપિત કરે છે કે આરોપી-અપીલકર્તા ભિલકતોના પ્રભારી હતા અને જ્યારે તેમને આમ કરવા માટે કહેવામાં આવ્યું ત્યારે તેઓ તે વસ્તુઓ રજૂ કરી શક્યા ન હતા અથવા તેમના માટે યોગ્ય રીતે હિસાબ આપી શક્યા ન હતા, જોકે તેમના માટે ફરજિયાત હતું.

જયકૃષ્ણદાસ મનોહરદાસ દેસાઈ અને અબ્ર વિ.બોમ્બે રાજ્ય, AIR (૧૯૬૦) SC ૮૮૯, માં નિચે મુજબ ઠરાવ્યું હતું.

" ગુનાહીત વિશ્વાસભંગનો આરોપ સ્થાપિત કરવા માટે, ફરિયાદી પક્ષ આરોપી દ્વારા તેને સોંપવામાં આવેલી મિલકત અથવા જેના પર તેની સત્તા છે તેના દ્વારા ગેરરીતિ, દુર્વિનિયોગ અથવા દુરુપયોગની ચોક્કસ રીત સાબિત કરવા માટે બંધાયેલો નથી.ગુનાનો મુખ્ય ઘટક અપ્રમાણિક ગેરરીતિ અથવા દુર્વિનિયોગ છે જેનો સામાન્ય રીતે સીધો પુરાવો હોતો નથી, મિલકતની સોંપણી અને નિષ્ફળતાની જવાબદારીનો ભંગ કરીને, સોંપવામાં આવેલી મિલકતનો હિસાબ, જો સાબિત થાય તો, અન્ય સંજોગોના પ્રકાશમાં, ન્યાયી રીતે અપ્રમાણિક ગેરરીતિ અથવા રૂપાંતરના અનુમાન તરફ દોરી શકે છે. ગુનાહીત વિશ્વાસભંગ ના ગુના માટે કોઈ વ્યક્તિને દોષિત ઠેરવવાના , તમામ કિસ્સાઓમાં, તેને સોંપવામાં આવેલી મિલકત અથવા જેના પર તેની સત્તા છે તેના માટે હિસાબ કરવામાં તેની નિષ્ફળતા પર આધારિત ન હોઈ શકે, ભલે તેના પર હિસાબની ફરજ લાદવામાં આવે પણ જ્યાં તે ખોટી બાબતનો હિસાબ કરવામાં અસમર્થ હોય, તો અપ્રમાણિક ઇરાદા સાથે ગેરરીતિ કરવાનું અનુમાન સહેલાઈથી કરી શકાય છે.

આ કેસ રવીન્દ્ર કુમારના કેસમાં ધ્યાને લેવામાં આવેલ છે . એવું માનવામાં આવ્યું હતું કે દરખાસ્ત પર શંકા કરી શકાતી નથી.પરંતુ પ્રશ્ન એ છે કે શું આ

સમજૂતી સંપૂર્ણપણે ખોટી છે.તે પૃષ્ઠભૂમિમાં, આ અદાલતે ચુકાદો આપ્યો હતો કે આરોપો સ્થાપિત થયા ન હતા.હાલના કિસ્સામાં સ્થિતિ સંપૂર્ણપણે અલગ છે.કોઈ ખુલાસો આપવામાં આવ્યો નથી, ઘણું ઓછું બુદ્ધિગમ્ય આપવામાં આવ્યું છે.તેથી, જ્યાં સુધી અપીલકર્તાની વાત છે ત્યાં સુધી નિર્દોષ જાહેર કરવાના આદેશને રદ કરવામાં ઉચ્ચ અદાલત યોગ્ય છે.અપીલ નિષ્ફળ જાય છે અને રદ કરવામાં આવે છે.

અપીલ ફગાવી દેવામાં આવે છે.

This judgment has been translated using AI Tool – SUVAS.

=====

અસ્વીકરણ: સ્થાનિક ભાષામાં અનુવાદિત આ ચુકાદા/હુકમનો હેતુ પક્ષકારોને તેમની ભાષામાં જાણકારી ઉપલબ્ધ કરાવવા માત્રનો છે અને તેનો અન્યથા ઉપયોગ થઈ શકશે નહિ. અન્ય તમામ વ્યવહારિક તેમજ સરકારી ઉદ્દેશો માટે મૂળ અંગ્રેજી ચુકાદો/હુકમ જ પ્રમાણિત અને માન્ય રહેશે.

DISCLAIMER: *The translated judgment in vernacular language is meant for the restricted use of the litigant to understand it in his/ her language and may not be used for any other purpose. For all practical and official purposes, the English version of the judgment shall be authentic and shall hold the field for the purpose of execution and implementation.*